

DO VAN RANST

DOOS

OMNIBUS MET

Boomhuttentijd | Mijn bed is een boot

Mijn hondenjongen

Van Do Van Ranst verschenen bij Davidsfonds/Infodok:

Mombakkes (15+)

Dun! (13+, Boekenwelp 2007)

Moeders zijn gevaarlijk met messen (13+, Boekenwelp 2009)

Mijn vader zegt dat wij levens redden (15+, Prijs Knokke-Heist 2005)

Zangzaad (15+)

**DAVIDSFONDS
INFODOK**

Van Ranst, Do
Doos

In *Doos* zijn opgenomen: *Boomhuttentijd* (1999),
Mijn bed is een boot (2001) en *Mijn honderjongen* (2002).

© 2010, Do Van Ranst en Davidsfonds Uitgeverij nv

Blijde Inkomststraat 79, 3000 Leuven

www.davidsfonds.be

Vormgeving cover: Bart Luijten

Vormgeving binnenwerk: Peer De Maeyer

D/2010/2952/39

ISBN 978 90 5908 380 6

NUR: 284

Trefwoorden:

Boomhuttentijd: homoseksualiteit, zelfmoord, rouwen

Mijn bed is een boot: rouwen

Mijn honderjongen: relaties, conflicten, ADHD

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

BOOMHUTTENTIJD

*I saw how they were lost in grieving
All half-believing you were gone
The loss and pain of it
Crime and the shame of it
You were gone
It was such a nightmare raving
How could we save him from himself?*

Natalie Merchant, *River*

Boomhuttentijd – Een eerste verhaal dat een boek wordt, is bijzonder. Zo bijzonder dat het niet uit te leggen valt. Zelfs al ben je nogal vlot met woorden. Thomas, Lies en Robin. Tim, Yvette en Daniël. Ze gaven gestalte aan dit trieste, maar hoopvolle verhaal over liefde, afscheidnemen en leven naast en met elkaar. Met dank aan Ed Frank en Norbert Vranckx voor deze start, nu tien jaar geleden.

‘Kijk, daar komt jouw boomhut’, zei Thomas’ vader. Hij wees met zijn vinger vaag naar de dikste boom achteraan in de tuin.

Thomas volgde de vinger tot ergens in het zonnestelsel.

‘Zit je niet een beetje uit de richting?’ vroeg hij lachend. ‘Als daar de boomhut komt, moet ik ernaartoe vliegen.’

Vaders vinger zakte wat. Hij was zo euforisch die dag dat hij hoogtes en laagtes nog moeilijk kon inschatten.

Hoe lang had hij zijn zoon al beloofd een boomhut achter in de tuin te maken? Minstens vijf jaar.

Maar op het moment dat hij met hout, zaag en nagels klaar had gestaan, had hij opeens een prachtige promotie gekregen, waardoor hij veel minder thuis zou zijn. En zo was het ook gegaan. De hut werd steeds weer uitgesteld.

Maar nu meende vader wat hij zei. Hij sloeg zijn arm om Thomas heen en kneep in zijn schouder. Zijn andere hand wees nog altijd naar de boom.

‘Ik ga ook een ladder maken en een luifel en binnenin zet ik piepschuim tegen de wanden, dan kan je er ’s winters ook nog in. Ik moet wel zien dat ik het platform voldoende stut. Dan kunnen al je vrienden er tegelijk in.’ Hij kneep nog steviger in Thomas’ schouder.

‘Dat plezier moet ik hem toch gunnen’, had Thomas enkele dagen eerder paniekerig tegen Robin gezegd, toen hij hem over de plannen van zijn vader vertelde. ‘Ik heb er altijd zo naar gevraagd, nu kan ik toch onmogelijk zeggen dat ik die boomhut niet meer wil.’

‘Je wordt volgende maand vijftien’, had Robin geantwoord. ‘Is je boomhuttentijd al niet een poosje voorbij?’

‘Dat heb ik hem ook gezegd, maar hij vond dat ik het maar moest zien als een rustig plekje, om wat te lezen of zo. “Een schuilplaats om tot jezelf te komen”, had hij er nog plechtig aan toegevoegd, en daar had Lies hard om moeten lachen.’

‘Ja, dat begrijp ik’, had Robin gezegd.

‘Hij wil me het koste wat het kost die boom in. Je had zijn gezicht

moeten zien toen hij vertelde dat hij er nu werkelijk de tijd voor had en dat hij “echt waar, je zal zien” zijn belofte zou nakomen.’

‘Ach, hij wil gewoon iets omhanden hebben nu hij weer wat meer vrije tijd heeft. Breng hem op een ander idee en het is opgelost.’

Robin had voor alles altijd een uitleg en een oplossing klaar.

‘Je hebt gelijk’, had Thomas gezegd. ‘Hij kan beter beginnen met een brommer voor me ineem te steken, dan heb ik hem misschien tegen volgend jaar.’

‘Morgen begin ik aan de boomhut’, zei vader. Hij klonk alsof hij zich eerst een poosje ging afzonderen om zich mentaal voor te bereiden op wat voor hem een heuse onderneming zou worden.

‘Oké’, zuchtte Thomas. Hij zei niets over zijn leeftijd en de brommer die hij dolgraag wilde.

1. ZATERDAG

(een week later)

YVETTE

Ik word wakker.

Ik open mijn ogen en wrijf er de slaap uit.

Als ik mijn hoopje kleren naast de stoel zie liggen, stikt mijn adem: ik herinner mij hoe ik gisteravond de zwarte kledij van mijn koude lichaam heb gerukt en klaarwakker in bed ben gaan liggen.

Met mijn handen bedek ik mijn ogen, duw ze dan diep in hun kassen. Want het zijn mijn ogen die deze beelden voortbrengen, een opname afspelen, en ik moet de beelden terugduwen. Terug in de tijd.

Hoe heb ik deze nacht kunnen slapen? Was ik er niet van overtuigd geen oog dicht te kunnen doen? Ik wilde ook niet slapen. Ik mocht niet slapen, niet vannacht. Alsof iemand me dat, na wat er gebeurd is (en eigenlijk nog steeds aan het gebeuren is), kwalijk zou nemen.

Daniël is al uit bed. Ik voel met mijn vlakke hand over zijn plek. Het voelt koud aan, alsof hij er nooit heeft gelegen.

Buiten hoor ik doffe slagen, die in de nog ochtendlijke stilte verdwijnen.

Ik kijk door het raam en zie Daniël op een ladder tegen de boom staan.

‘Thomas’ boom’, fluister ik.

Nadat vader hem haarfijn had uitgelegd hoe de hut er zou uitzien, was Thomas in de garage verdwenen. Hij haalde de hogedrukreiniger uit de kast en reed de wagen op de oprit. De motor maakte nooit lawaai maar zong. Een streling voor het oor. Thomas kneep even in het kalfsleideren stuur en liet met zijn linkervoet de koppeling los, net zoals vader hem dat een keer had voorgedaan. Hij duwde nog enkele keren op het gaspedaal en zette de motor af. Hij

liet zich zalig onderuitzakken in de zwarte lederen stoelen, terwijl hij zijn vingers rond de brede armsteunen plooidde. Hij snoof diep. De wagen rook nog steeds naar nieuw. Dit was beslist de heerlijkste geur die hij kende. Omdat het liedje op de radio hem beviel, bleef hij nog even in de wagen zitten. Hij draaide het volume bijna dubbel zo hoog en bewoog zijn hoofd op het ritme mee. De radio stond zo luid dat hij de muziek nog duidelijk kon horen toen hij alle deuren dicht had gedaan om de wagen volledig in te zepen.

Na een uurtje zag de wagen er piekfijn uit. Er was geen enkel onderdeel dat hij niet had doen glimmen.

Daarna wilde Thomas naar zijn kamer, maar hij bedacht zich en ging naar het telefoonkastje in de gang. Hij nam de hoorn van het toestel en blies wat stof van de toetsen. Zonder naar de cijfers te kijken drukte hij een nummer in, aarzelde toen. Hij legde de hoorn neer, maar nam hem meteen weer op. Opnieuw vormde hij een nummer. Na de vierde toon smeed hij de telefoon dicht. Ik heb toch niks te vertellen, dacht hij.

Op zijn kamer draaide hij de radio op zes en liet zich op bed vallen. Hij sloot zijn ogen.

YVETTE

Daniël heeft koffie gezet. Het aroma komt mij op de trap al tegemoet. Het lijkt bitterder te geuren dan anders. Je maakt de koffie altijd te sterk, zeur ik vaak, en dan bromt hij dat het best goed is zo. 'Word ik wakker van.'

Ik schenk voor mezelf en voor hem een kop in en ga ermee naar buiten. Hij staat nog steeds op dezelfde trede als toen ik vanuit de kamer naar hem keek. In zijn mond zit nog een schroef.

'Koffie?' vraag ik, en: 'Heb je geslapen vannacht?'

Hij draait zich naar me om en knikt even terwijl hij de koffie aanneemt.

'Heet', bromt hij. 'Bijna mijn fikken verbrand.'

'Waarom doe je dit?' vraag ik.

'Waarom niet', zegt hij toonloos en zonder me aan te kijken.

Hij zet de koffie op de hoogste trede van de ladder en klopt een nagel in twee slagen onzichtbaar.

Tim komt met een beer in zijn hand uit de veranda gewandeld. Zijn stroeve haar staat in pieken rechtop. Hij kijkt alleen naar Daniël.

'De boomhut', zegt hij met een slaperig stemmetje.

Ik beloof hem niet dat hij er binnen een paar dagen in zal kunnen, want ik weet dat Daniël hem niet voor Tim maakt.

Ik wrijf zijn pieken plat en leg mijn hand voor zijn gretige ogen zodat hij de bittere trek om de mond van zijn vader niet hoeft te zien.

TIM

Papa werkt aan de boomhut.

Mama zegt dat Thomas nooit meer in de boomhut zal komen.

Mag ik er dan wel in?

'Heb je zin om straks mee te gaan naar het winkelcentrum?'

'Nee, liever niet, mams', zei Thomas.

'Ach, ik had gedacht dat we dan samen gezellig...'

'Nee!'

'Wat ben je weer kort', zei ze. 'Ga je weer de hele dag op je kamer zitten?' Thomas knikte.

'Dus vanavond ook?' Ze lachte gespeeld.

'Nee, vanavond niet, het is al meer dan een maand geleden dat ik uitging.'

'Je bent dan ook nog maar veertien, toen ik die leeftijd...'

'Robin gaat al elke week naar een fuif of een dancing', onderbrak Thomas haar.

'Ja, hij heeft het wel heel makkelijk sinds hij met zijn zorgeloze vader alleen woont! Het is een zegen dat die jongen verstandig genoeg is om niet in zijn ongeluk te lopen', zei zijn moeder.

Ze schoof het gordijn verder open en zette het raam op een kier.

'Je gaat dus niet mee?' vroeg ze nog eens.

'Hou op!' riep hij.

'Goed, dan maken we er een vrouwendag van', zei ze tegen Lies, die ondertussen ook de kamer was binnengekomen.

'Er is een nieuwe parfumerie geopend,' zei Lies, 'ik heb een bon voor een gratis lipstick uit de krant geknipt.' Ze zwaaide met het stukje papier naar haar moeder. Samen verlieten ze de kamer.

DANIËL

Als ik morgen evenveel kan doen als vandaag, dan zijn de buitenwanden morgenavond klaar.

*Ik weet alleen nog niet hoe ik op zondag aan spijkers kan gera-
ken, mijn voorraad raakt stilaan uitgeput. Honderdvijftig planken
van anderhalve meter en een spijker om de vijftien centimeter, dat
maakt duizend vijfhonderd spijkers. Een heleboel. Dan moet ik mor-
gen zeker twee dozen zien te vinden.*

Of overdrijf ik?

*Maandag kan ik pas na zeven uur starten, maar dan is het al don-
ker. Als ik een lamp in de boom hang, lukt het me misschien wel om
het piepschuim te steken.*

*Mijn handen zijn behoorlijk grijs van die ruwe planken. Hier en
daar liggen ze zelfs wat open van het kloppen met die oude hamer
waarvan de steel gespleten is. Jaren geleden dat ik deze handen nog
zo intens gebruikte.*

'Waarom doe je dit?' vroeg ze.

Waarom niet? In hemelsnaam, waarom niet?

LIES

*We proberen elkaar nu al een week angstvallig te ontlopen. Telkens
ik de trap opga, wil ik zeker weten dat er niemand boven is.*

Ik ben ook nog geen moment bij vader geweest.

*Ik kan het niet aanzien hoe hij in die boom zijn agressie zit weg te
slaan.*

Je kan de waarheid toch niet van je weg werken?

*Eigenlijk is het dom dat we elkaar proberen te ontlopen. We zou-
den er beter over praten. Dat wil ik ook, maar hoe?*

*Zenuwachtig wacht ik elke middag af, want dan moeten we sa-
men aan tafel. Maar niemand krijgt een hap door zijn keel. Je kan
zien hoe we de aardappelen geforceerd in onze mond duwen en hoe
lang we erop kauwen om maar niet te moeten praten.*

*Tim zit alsmaar naar die lege stoel te staren. Alsof hij ons erop wil
wijzen: kijk, daar zat hij en nu niet meer. Daarstraks keek hij van-
achter zijn onaangeroerd bord op en vroeg: 'Lies, mag ik nu in de
boomhut?'*

Thomas kwam van zijn bed en sloot het raam. Hij zag zijn moeder en Lies wegrijden, deed zijn jas aan en zette de radio uit. Van onder het bed nam hij een boek en stopte het in zijn jaszak.

Hij liep de trap af en riep dat hij even weg was. Maar in het huis was er niemand. Door het glas in de achterdeur zag hij zijn vader en Tim in de tuin. Vader wees naar iets in de lucht, Tim praatte in wolkjes.

Het was maar even stappen naar het park. Dat lag er verlaten bij. Rond een bevroren plas doken meeuwen naar restjes oud brood.

Midden in het park stond het oorlogsmonument. Achter de manshoge sokkel, die drie soldaten in lange jassen droeg, kon Thomas uren verdwijnen. Hij klom de verweerde trap op en ging met zijn rug tegen de koude steen zitten. Uit zijn jas nam hij het boek en een potlood. Ergens in het midden van het boek begon hij te lezen. Af en toe schreef hij iets op of onderlijnde hij iets.

Soms deed hij het boek dicht en bleef hij minutenlang voor zich uit staren, tot hij weer zin kreeg om verder te lezen, te proeven van de zorgvuldig gekozen woorden. Passages die hij heel mooi vond, herhaalde hij hardop. *‘Jouw haar, rood in de schemering, aaide ik glad: mijn ziel was in mijn lippen en mijn handen, deed mijn handen en mijn lippen branden’*, fluisterde hij. Hij klapte het boek dicht en verliet het park.

Met het boek onder zijn arm stapte Thomas naar huis. Hij was er al bijna toen hij achter zich stemmen hoorde. Op de hoek van zijn straat kwamen de stemmen dichterbij, ze zongen en schreeuwden. Thomas keek om en versnelde zijn pas. Hij kreeg het warm. Hij stond al bijna naast de oprijlaan toen hij een klap op zijn hoofd kreeg. Zijn boek viel op de grond. Borre.

‘Waar gaan we zo snel heen?’ vroeg Borre.

Thomas keek weg, er prikte zweet onder zijn oksels.

‘Hé, ik praat tegen je!’

‘Naar huis.’

Erik gaf Thomas een por in de zij. ‘Is je rosse lijfwacht er niet bij?’ Borre lachte.

‘Wat hebben we daar?’ Hij wees naar het boek op de grond.

Thomas wilde het oprapen maar Borre griste het boek weg.

‘Poëzie,’ zei hij op een belachelijk toontje, ‘ja, dat is wel wat voor jou.’ Hij grijnsde en sloeg Thomas met het boek om de oren. Het viel terug op de grond, in een plas modder. Nog een trap op zijn enkels. De rotzakken. Een auto reed langs en stopte.

Thomas trok zijn jasje recht en zuchtte.

Twee portieren vielen dicht.

Hij draaide zich om en zag zijn moeder en Lies op de oprit staan, beladen met kleurrijke tassen. Ze keken naar hem. Moeder had een bleek gezicht, Lies roze lippen.

YVETTE

Wist ik maar wat Tim denkt.

Ook al zat hij vandaag weer met opengesperde mond naar Thomas' stoel te staren, toch weet ik niet wat er in hem omgaat. Ik kan wel zien dat het draait en keert in zijn hoofdje.

En Lies. Zij loopt op de toppen van haar tenen. Vanmiddag stond ze voor zijn gesloten kamerdeur, ze wreef over de stijl en leunde met haar voorhoofd tegen de deur. Ik kon het zien, ik stond op de trap naar haar te kijken. Ik ben maar snel naar beneden geslopen, om haar op de overloop niet te moeten kruisen.

Daniël kan er niet tegen als hij iets niet begrijpt. Daarom is hij kwaad. En als hij kwaad is zegt hij niks. Hij heeft groeven in zijn voorhoofd. Dat is zijn manier van vragen stellen. Ik heb geen antwoorden.

2. ZONDAG

YVETTE

Ik lig al een halve nacht wakker.

Ik heb niets dan onduidelijke gedachten.

Alles speelt zich af achter mat glas, achter een bewasemd raam. En ik moet steeds met de rug van mijn hand dat raam schoonwrijven om mijn gedachten min of meer te kunnen blijven volgen.

Daniël ligt op zijn rug en snurkt onrustig. Hij droomt en woelt. Het is vast omdat ik voortdurend luister naar de geluiden die hij maakt, dat ik geen greep op mijn eigen gedachten krijg.

Wat wil ik graag weten wat hij droomt. Wanneer hij wakker wordt, weet hij het zelf niet.

LIES

Toen je hier was zag ik je niet. Nu je weg bent zoek ik je overal.

YVETTE

Tussen die zwarte zaterdagnacht van vorige week en die beklemmende kerkdienst eergisteren zit niets, alleen een donkere vlek.

In die week is er zoveel gebeurd, zoveel door mijn hoofd geschoten dat alles zich is beginnen mengen en is gaan samenklitten tot een doffe, zwarte bal.

De bal stuitert tegen de muren van het huis en tegen ieder van ons. We duwen hem paniekerig van ons af.

In de kerk heb ik minutenlang naar de kist staan staren, tot Daniël me bij mijn arm greep en zei dat het wel genoeg was.

'Ik heb twee volle dagen nodig gehad om hem op de wereld te zetten,' zei ik, 'ik heb meer dan dit nodig om hem weer af te kunnen geven.'

De pastoor prevelde iets over een nieuw leven. Flauwekul, vond ik toen.

Ik merkte dat ik niet huilde en dat anderen, die niet zo dicht bij Thomas stonden, dat wel deden. Maar ik was zijn moeder, dus ik moest huilen. Daarom wilde ik mijn hoofd opspannen om de tranen te dwingen in mijn ogen te springen.

Tim bekeek alles nauwgezet. De kist, de zwarte mannen die haar droegen, de bloemen, de mensen, de tranen, het altaar. Elke beweging die de pastoor maakte, nam hij in zich op. Toen iemand achteraan in de kerk hoestte, zette hij zich even recht en tuurde hij tussen de mensen.

Hij was waakzaam.

Ik veronderstel dat hij nu nog altijd een duidelijk beeld van de dienst heeft, dat hij dat beeld altijd opnieuw voor ogen ziet, altijd opnieuw.

Als ik vraag waaraan hij denkt, zegt hij niets, kijkt mij alleen maar aan.

LIES

Mama is in de kamer van Thomas.

Ik zie haar op zijn bed zitten, in haar handen houdt ze een blauwe jeans.

Ik ga naast haar zitten. Ze schrikt niet, alsof ze me verwachtte.

Ik wilde al een paar keer zijn kamer binnengaan maar heb het toch niet gedaan, alsof ik liever wachtte op het moment dat moeder er zou zijn.

We maken zijn hele klerkast leeg. We nemen alle spullen, een voor een, in onze handen. Mama ruikt zelfs aan zijn hemden. Dat durf ik niet.

(Heel even betrap ik me op het kiezen van de kleren die ik van hem zou kunnen overnemen.)

YVETTE

'Hij was een knappe kerel', zeg ik tegen Lies. Ze zegt niets terug.

'We missen vier dingen: de witte sweater met blauwe horizontale strepen, het linnen hemdje dat hij er altijd onder droeg, zijn donkerste blauwe 501, en zijn korte fluwelen jasje.'

Ik smaak de tranen in mijn woorden.

Lies slaat haar armen om me heen en ik huil zonder geluid, als in een stomme film.

Buiten hoor ik Daniëls verdriet in elke doffe slag.

TIM

Als ik mijn eerste communie doe, mag niemand in het zwart of in het grijs komen want ik hou niet van zwart en grijs en niemand mag huilen en de mis mag niet zo lang duren en de pastoor moet grappjes vertellen en het zal zeker niet zijn zoals eergisteren.

En Thomas moet er ook zijn.

'Thomas, telefoon voor je!' Met twee treden tegelijk stormde Thomas de trap af, de laatste drie sloeg hij over.

'Hallo, met Thomas.' Hij hijgde.

'Robin hier, heb je gerend?'

Thomas zei niets, beet op zijn onderlip en probeerde traag door zijn neus te ademen.

'Thomas?'

'Ik was in de tuin, vandaar.'

'Dan heb je vast gespurt', lachte Robin. 'Zeg eens, hoe gaat het?'

'Wel oké.'

'Niet oké dus. Wat is er?'

'Ik liep weer enkele zakken uit de klas tegen het lijf.'

'Gewoon negeren', zei Robin. Hij zuchtte.

'Ze hebben me weer geslagen.'

'Verdomme, als ik erbij was geweest, ik...'

'Soms zou ik willen dat je ineens kon opduiken, weet je dat?'

'Je moet het thuis vertellen, Thomas, dat heb ik je al gezegd.'

'Ze hoeven het niet te weten.'

'Juist wel! Ik kan je niet blijven beschermen, je moet zelf...'

'Waarom niet?'

'Nou ja, ik bedoel dat er weleens een tijd zal komen dat we niet meer zo vaak samen zullen zijn, als we verder gaan studeren of zo.'

'Dat wil ik niet, ik bedoel... verdomme, Robin, wie heb ik dán nog?'

'Zeg jij maar niks, ik wou dat ik ook al die meiden achter me aan had', zei Robin.

Thomas kneep hard in de hoorn, zijn knokkels kleurden wit. 'Trouwens, over meisjes gesproken, wat zal ik tegen Lisa zeggen, vanavond?' vroeg Robin, met een heel andere klank in zijn stem.

'Weet ik veel.'

'Toe, Thomas, help me, ik word gek.'

'Wat maakt het allemaal uit', bromde hij, teleurgesteld omdat het weer over Lisa ging.

'Ik hoorde gisteren van Inneke dat ze er zeker zal zijn', ging Robin verder. 'Vanaf negen uur ongeveer.'

'Snap je het nu nog niet?' probeerde Thomas. 'Ze heeft toch al langer laten merken dat ze het niet zo met je ziet zitten. Word eens wakker, man.'

'Wat klink jij kort!
'Het is toch zo? Ze heeft je twee weken geleden gezegd dat ze met een ander gaat, met... hoe heet hij alweer?
'Zwijg mij over die eikel.'
'Hij is een eikel omdat hij met Lisa gaat.'
'Klopt', zei Robin. 'Om hoe laat kom je me halen?'
'Kom je vanavond dan niet eten?'
'Vader is er', fluisterde Robin. 'Ik denk dat ik best hier blijf, het is een week geleden dat ik hem nog nuchter zag.'
'Tegen halfnegen ben ik er', zuchtte Thomas.
'Perfect. Tot dan. Heb je nou echt geen gouden tip?'
'Nee.'
'Hoe komt het dan dat jij altijd de mooiste meisjes rond je nek hebt hangen?'
'Ik ben charmant en knap en intelligent en ik heb veel geld!' lachte Thomas.

TIM

DANIËL

*Tim toont me een tekening.
'De boomhut', zegt hij.
'Mooi,' zeg ik, 'maar waarom heb je de blaadjes zo donker gemaakt? Je hebt toch kleurpotloden?'
Hij haalt zijn schouders op.
'Wat is je lievelingskleur, Tim?'
Weer geen antwoord. Ik geef de tekening terug.
'Maak hem opnieuw', zeg ik. 'Geef de blaren je favoriete kleur. We kunnen de tekening daarna in de hut hangen, oké?'
Tim knikt.*

YVETTE

Telkens ik zijn kamer voorbijloop duw ik de deur even open. Uitgenomen zijn kleerkast is alles onaangeroerd gebleven. Zelfs zijn bed, waar hij die ochtend in wakker werd, is nog niet opgemaakt. Ik kan me niet voorstellen dat ik het ooit zal opmaken.

Ik ga op zijn bed zitten, naast zijn hoofdkussen, alsof hij er nog ligt. Ik probeer mij weer zijn slapende hoofd voor de geest te halen, maar ik kan het niet. Ik zie alleen de put die hij in het kussen heeft geslapen en de wekker, die onverstoord verder is blijven tikken. Ik graaf mijn hoofd in het kussen en snuif de geur van een milde wasverzachter op en, echt waar, heel vaag ruik ik nog zijn zoete zweet.

Ik begin als een kind te huilen. Dan til ik mijn hoofd weer op en zie dat ik de put in zijn kussen nog dieper heb gemaakt, en twee vochtvlekken erop.

Na Robins telefoontje ging Thomas terug naar zijn kamer. Hij opende de kleerkast en keek besluiteloos naar de inhoud.

Zijn vinger gleed over de hemden die netjes naast elkaar op een

houten hanger hingen. Elke hanger tikte even tegen de volgende. Hij deed het nog een keer en maakte er met zijn mond een raar geluidje bij, dat een harp moest voorstellen.

‘Wat zal ik aantrekken vanavond? Wat zal Robin dragen? Ik hoop niet die lederen broek, daar worden alle meisjes wild van.’

Hij trok een crèmekleurige pull over zijn hoofd, wreef even door zijn haar en nam zich toen nauwkeurig in de spiegel op.

Hij paste nog een andere pull, en nog een, en nog een, liet zich toen met een diepe zucht op het bed vallen. Hij staarde naar het plafond.

‘Lisa’, zei hij. ‘Lisa, Lisa, Lisa! Ik hoop dat ze wegblijft vanavond.’

3. MAANDAG

TIM

Ik heb vijftien kleurpotloden. Wit is geen echte kleur. Zwart is te donker, grijs ook.

Dus heb ik nog twaalf kleuren, twaalf kleuren voor één boomhut.

DANIËL

Op het werk behandelt iedereen me ontzettend mild. Ze zeggen dat het een mooie kerkdienst is geweest en dat ik nog niet had moeten komen werken, dat ze het echt wel zouden begrijpen, en hier en daar klopt iemand op mijn rug of knijpt me in de arm. Het lijkt zelfs of de telefoon vandaag vaker zwijgt. Ik was inderdaad beter thuisgebleven, ik kan geen moment mijn gedachten bij de zaak houden.

Ik sluit de deur van mijn kantoor, zet me aan mijn tafel en ontwerp urenlang steeds andere boomhutten.

Ik bekijk mijn kinderlijke tekeningen en ik moet erom glimlachen. Hoe langer ik kijk, hoe luider ik lach, ik schater het uit en vraag me af waarom een kind dood moet gaan.

Thomas ging naar de badkamer. Het was ondertussen halfvier. Hij had een halfuur op bed gelegen. De tijd ging veel te traag.

Hij draaide de badkamerdeur achter zich op slot en trok zijn kleren uit. Het was er niet bepaald warm, de donshaartjes op zijn armen stonden helemaal overeind.

De badkamer geurde naar lavendel. Moeders lievelingsgeur. In alle schoonheidsproducten die ze gebruikte, zat lavendel. Thomas nam een potje dagcrème en stak er zijn neus bijna helemaal in.